

MASKY SMRTI

jim butcher

TRIFID

Jim Butcher
Masky smrti

Copyright © Jim Butcher, 2003

All rights reserved.

Translation © Zdeněk Uherčík, 2013

Cover © Chris McGrath, 2013

© Stanislav Juhaňák – Triton, 2013

ISBN 978-80-7387-625-8

Stanislav Juhaňák – Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.tridistri.cz

Jim Butcher

MASKY SMRTI

MASKY SMRTI

Jim Butcher

Stanislav Juhaňák – TRITON
Praha / Kroměříž

Památce Plumiconu a Ershy, padlých hrdinů.

Kapitola první

Některé věci prostě nejdou dohromady. Třeba olej a voda. Pomerančový džus a zubní pasta.

Čarodějové a televize.

Reflektory mi svítily přímo do očí. Bylo mi hrozné horko a jen jsem čekal, kdy stružky potu prorazí tuhým líčidlem, které na mě před chvílí napatlal nějaký vlasatý asistent. Světla na kamerách se rozblíkala, někdo pustil znělku talk-show a publikum začalo tleskat a skandovat: „La-rry, La-rry, La-rry!“

Dveřmi v zadní části studia vstoupil drobný muž v dokonalém obleku. Larry Fowler si to namířil k pódiu, nasadil bělostný porcelánový úsměv a cestou si potřásal rukama s tuctem lidí sedících na krajních sedadlech. Publikum hvízdalo a jásal. To na mě bylo skoro moc. Zavrtěl jsem se v křesle, cítil jsem, jak mi pod bílou košilí a sakem stéká pramínek potu. Napadlo mě, že začnu ječet a vezmu nohy na ramena.

Nemyslete si, že snad trpím trémou nebo něčím takovým. Netrpím. Prostě tam bylo jen příšerné horko. Olízl jsem si rty a zkontroloval nouzové východy. Čistě pro jistotu. Nikdy nevíte, kdy budete potřebovat rychle vypadnout. Kvůli těm světlům a hluku jsem se nedokázal pořádně soustředit a cítil jsem, jak kouzlo, kterým jsem se za-

šťítíl, zakolísalo. Zavřel jsem na okamžik oči a znovu kouzlo stabilizoval.

V křesle vedle mě seděl zavalitý chlapík před padesátkou. Jeho oblek vypadal mnohem lépe než ten můj. Mortimer Lindquist čekal klidně, zdvořile se usmíval, ale koutkem úst procedil: „Jsi v pořádku?“

„Už jsem byl u několika požárů, a bylo to příjemnější.“

„Tys chtěl tohle setkání, ne já,“ opáčil Mortimer. Zamračil se, když Fowler dlouho nedokázal pustit ruku pohledné mladé ženy. „Kašpar.“

„Potrvá to dlouho?“ zeptal jsem se Mortyho.

Pohlédl na volné křeslo vedle sebe a pak na to vedle mě. „Dva tajemní hosté. Myslím, že to ještě chvílku zabere. Chtějí natočit hodně materiálu, aby pak mohli sestříhat nejlepší kousky.“

Povzdechl jsem si. Byl jsem v Show Larryho Fowlera jen krátce po tom, co jsem začal pracovat jako soukromý detektiv. Byla to chyba a dostal jsem to tehdy pořádně sežrat. „Cos zjistil?“ zeptal jsem se.

Střelil po mně nervózním pohledem. „Nic moc.“

„Vysyp to, Morte.“

Už otevíral ústa, ale pak zahlédl Fowlera, jak křepce vybíhá po schůdcích na pódium. „Teď ne. Počkej na reklamu.“

Larry Fowler dohopsal až k nám, potřásl mi rukou a se stejně přehnaným nadšením provedl totéž i Mortymu. „Vítejte v show,“ řekl do mikrofonu, který držel v ruce, a obrátil se k nejbliž-

ší kameře: „Naše dnešní téma zní ‚Čarodějnictví a magie – šarlatánství, nebo mýtus?‘ O své názory na věc se s námi dnes podělí místní médium a okultní poradce pan Mortimer Lindquist.“

Publikum zdvořile zatleskalo.

„A vedle něho Harry Dresden, jediný profesionální čaroděj v celém Chicagu.“

Spolu s potleskem se ozvalo hihňání a řehot. Nemůžu říct, že by mě to překvapilo. Dneska už lidé v nadpřirozeno nevěří. Nadpřirozené věci nahánějí strach. Je velice uklidňující držet se bezpečného vědomí, že vás nikdo nemůže v tichosti zabít magií, že upíři existují jenom ve filmech a démoni jsou výplodem duševní nedostatečnosti.

Je to naprosto scestná představa, přesto ale velice uklidňující.

Přes veškerou snahu jsem začínal rudnout. Nesnáším, když se mi lidé smějí. K nervozitě se přidala stará zasunutá bolest a já se snažil udržet potlačovací kouzlo.

Jo, řekl jsem kouzlo. Jsem totiž doopravdy čaroděj. Ovládám magii. Měl jsem co dělat s upíry a démony a jinou havětí a mám jizvy, které to dokazují. Potíž je v tom, že technologie a magie se spolu moc nesnášejí. Kolem mě padají počítače, bouchají žárovky, požární hlásiče a alarmy aut bezdůvodně kvílejí. Vyvolal jsem kouzlo, které aspoň dočasně potlačovalo projevy mé magie, abych neodpálil studiové reflektory a kameery nebo nespustil požární poplach.

Už ze své podstaty to byla hodně ošemetná záležitost, kouzlo jsem udržoval jen s obrovským vypětím. Zatím to šlo, ale zahlédl jsem, jak sebou nejbližší kameraman cukl a strhl si sluchátka. Slyšel jsem tenouňké pištění zpětné vazby.

Zavřel jsem oči, pokusil se zapomenout na neklid a nepohodlí a soustředil se na kouzlo. Zpětná vazba přestala.

„Tak tedy,“ pronesl Larry po půl minutě prázdného tlachání. „Morty, vy jste byl už několikrát hostem mé show. Mohl byste říct něco o tom, co děláte?“

Mortimer vykulil oči a řekl: „Vidím mrtvé lidi.“ Publikum se rozesmálo.

„Ale vážně. Většinou vedu seance, Larry. Dělán, co můžu, abych pomohl lidem, kteří ztratili někoho milovaného, nebo těm, kteří se potřebují spojit s někým na věčnosti, aby vyřešili záležitosti, které na zemi zanechali nedořešené. Také nabízím věštecké služby, abych klientům pomohl při rozhodování v nadcházejících záležitostech a pokusil se je varovat před možným nebezpečím.“

„Jistě,“ opáčil Larry. „Mohl byste nám to předvést?“

Mortimer zavřel oči, přitiskl si prsty pravé ruky na kořen nosu a dutým hlasem pronesl: „Duchové mi říkají... že brzy přijdou další dva hosté.“

Publikum se rozesmálo a Mortimer mu s uvolněným úsměvem pokývl. Věděl, jak na ně.

Larry se na Mortimera shovívavě usmál. „A proč jste tady dnes?“

„Chci se pokusit zvýšit všeobecné povědomí o hájemství okultismu a paranormálních jevů. Téměř osmdesát procent dotázaných dospělých Američanů prohlásilo, že věří v existenci duší mrtvých, v duchy. Chci jen lidem pomoci pochopit, že opravdu existují a že je mnoho lidí, kteří se s nimi setkali za podivných a nevysvětlitelných okolností.“

„Děkuji, Morty. A Harry... můžu vám tak říkat?“

„Jasně. Poslužte si.“

Larry se zakřenil ještě o něco víc. „Můžete nám říct něco málo o své práci?“

„Jsem čaroděj. Hledám ztracené předměty, vyšetřuji paranormální jevy a pomáhám lidem, kteří si nevědí rady, když jejich schopnosti náhle překročí běžnou míru.“

„Je pravda, že někdy radíte Oddělení zvláštního vyšetřování chicagské policie?“

„Příležitostně,“ opáčil jsem. Oddělení zvláštního vyšetřování jsem se chtěl pokud možno vyhnout. Chicagská policie rozhodně nestála o reklamu v Show Larryho Fowlera. „Mnoho policejních sborů po celé zemi využívá podobné externisty, když ostatní metody selžou.“

„A proč jste tu dnes?“

„Protože jsem na dně a váš produkční platí dvakrát tolik, než je můj obvyklý honorář.“

Publikum se tentokrát docela srdečně rozesmálo. Fowlerovi se za brýlemi netrpělivě zablesklo v očích a místo úsměvu zaskřípal zuby. „Ne, Harry, opravdu. Proč jste tady?“

„Ze stejných důvodů, proč je tady Mort... tedy Morty.“ To byla pravda. Byl jsem tady, abych se sešel s Mortem a dostal z něho nějaké informace. On tu byl kvůli mně, protože odmítal sejít se se mnou na ulici. Nepatřím mezi lidi, v jejichž společnosti je přehnaně bezpečno.

„A tvrdíte, že ovládáte magii,“ pokračoval Larry.

„Jo.“

„Můžete nám to předvést?“

„Mohl bych, Larry, ale jsem přesvědčen, že by to nebylo rozumné.“

Larry přikývl a věnoval diváctvu vědoucí pohled. „Proč myslíte?“

„Protože by vám to zničilo vybavení studia.“

„No jistě,“ opáčil Larry a mrknul do obecenstva.

„A to bychom určitě nechtěli, že?“

Znovu se ozval smích a občasný pískot. Hlavou se mi mihly scény z Carrie a Firestarteru, ale ovládl jsem se a utužil zadržovací kouzlo. Mistr v sebeovládání, to jsem já. Ale opět jsem se toužebně zadíval na nouzový východ vedle pódia.

Larry pokračoval a vyptával se na křišťálové koule, mimosmyslové vnímání a tarotové karty. Většinu hovoru obstaral Mort. Já se občas připojil jednoslabičnou poznámkou.

Když to trvalo několik minut, řekl Larry: „Následuje krátká přestávka.“ Asistenti zvedli nápisy POTLESK a kamery se zaměřily na hvízdající a hulákající publikum.

Larry si mě otráveně změřil a zamířil z pódia. Cestou odchytil maskérku a začal na ni štěkat

kvůli svému účesu. Naklonil jsem se k Mortymu. „Tak dobře, na cos přišel?“

Obloustlý duchař potřásl hlavou. „Nemám nic konkrétního. Stále ještě nejsem úplně ve formě, co se týká kontaktů s mrtvými.“

„Přesto máš v téhle oblasti mnohem víc styků než já. Moje zdroje nemají přehled o tom, kdo v poslední době zemřel, takže беру, co je. Je aspoň naživu?“

Přikývl. „Žije. To je všechno, co vím. Je v Peru.“

„V Peru?“ Byla to obrovská úleva, slyšet, že není mrtvá, ale co u všech čertů dělá Susan v Peru? „To je přece teritorium Rudého dvora.“

„Některých členů,“ souhlasil Mort. „Ale většina z nich sídlí v Brazílii a Yucatánu. Snažil jsem se zjistit, kde přesně je, ale zablokovali mě.“

„Kdo?“

Mort pokrčil rameny. „To nedovedu říct. Pro-miň.“

Potřásl jsem hlavou. „To je v pořádku. Díky, Morte.“

Opřel jsem se v křesle a přemítal o tom, co jsem se právě dozvěděl.

Susan Rodriguezová byla reportérkou místního bulvárního plátku *Midwestern Arcane*. Začala se o mě zajímat v době, kdy jsem si otevřel praxi a neúnavně mě naháněla, aby se dozvěděla víc o tvorech, kteří se potulují za nocí. Vznikl z toho vztah a na našem prvním rande skončila nahá na zemi v bouři, zatímco blesk rozpékal žabího démona na mazlavé kousky. Od té doby párkrát vy-

užila setkání s bytostmi z mých případů k napsání úspěšných novinových článků.

Před několika lety mě přes všechna má varování doprovodila do hnízda upírů, kde se strhla obrovská mela. Zmocnila se jí jedna ze šlechtičen Rudého dvora upírů a začala s její proměnou ze smrtelníka na upíra. Byla to pomsta za to, co jsem kdysi provedl. Dotyčná urozená upírka byla přesvědčená, že je díky příslušnosti k Rudému dvoru nedotknutelná, neboť se neodvážím znepřátelit si celý Dvůr. Řekla mi, že pokud se pokusím získat Susan zpět, bude to počátek celosvětové války mezi Bílou radou čarodějů a Rudým dvorem upírů.

A právě to jsem udělal.

Upíři mi neodpustili, že jsem jim Susan vyrval, možná proto, že při tom mnozí z nich, včetně oné urozené upírky, shořeli na popel. Proto se Mort se mnou nechtěl ukazovat. Nebyl do války nijak zapletený a chtěl, aby to tak i zůstalo.

Každopádně Susan neprodělala celou transformaci, upíři ji ale infikovali svou žízní po krvi. Jestli se jí někdy poddá, bude patřit Rudému dvoru. Požádal jsem ji, aby si mě vzala, a slíbil jsem, že najdu způsob, jak jí plně navrátit lidství. Odmítla mě a odešla z města. Zřejmě si to chtěla vyřešit po svém. Stále se snažím najít způsob, jak ji zbavit jejího neštěstí, ale od chvíle, kdy odešla, jsem od ní dostal jen dva nebo tři pohledy.

Před dvěma týdny mi volala její šéfredaktorka. Prý se Susan zpozdila s články, které dál posílala

do Arcane, a jestli tedy nevím, jak by se s ní mohla spojit. Nevěděl jsem to, ale začal jsem pátrat. Hodil jsem sebou a šel za Mortem Lindquistem, abych zjistil, jestli jeho kontakty v duchovním světě nebudou lepší než ty moje.

Moc jsem se toho nedozvěděl, ale aspoň je naživu. Napětí v zádočných svalech maličko polevilo.

Jen jsem vzhlédl, uviděl jsem, jak se Larry za zvuku znělky vrací na pódium. Jakmile promluvil, v reproduktorech to zaskřípalo a zahvízdalo a já si uvědomil, že jsem zase polevil v soustředění. Potlačovací kouzlo bylo mnohem obtížnější, než jsem zprvu myslel, a s každou minutou bylo náročnější udržet je. Soustředil jsem se a reproduktory se uklidnily. Jen v nich občas luplo.

„Vítejte zpátky v naší show,“ řekl Larry do kamery. „Dnes budeme hovořit s lidmi, jejichž denním chlebem jsou nadpřirozené jevy a kteří se podělí o své názory a zkušenosti s diváky zde ve studiu i doma u obrazovek. Abychom se mohli hlouběji ponořit do tématu, požádal jsem dnes o účast také experty s opačným pohledem na věc. Tady jsou.“

Obecenstvo začalo tleskat a z protilehlých stran pódia přicházeli dva muži.

První se posadil do křesla vedle Mortyho. Byl vcelku vysoký, hubený a opálenou pokožku měl vysušenou od slunce. Mohlo mu být mezi čtyřiceti a šedesáti lety. Šedivějící vlasy měl krátce zastřížené a zpod černého obleku vykukoval bílý kolárek. Na krku měl zavěšený růženec a kruci-

fix. Usmál se, pokývl mně a Mortovi a potřásl si rukou s Larrym.

„Dovolte, abych vám představil otce Vincenta,“ řekl Larry, „který k nám dorazil až z Vatikánu. Je to významný katolický učenec a badatel na poli čarodějnictví a magie. Zabývá se jejich výzkumem jak z historického, tak psychologického hlediska. Vítejte v naší show, otče.“

Vincent měl trochu hrubší hlas, ale jeho angličtina s kultivovaným přízvukem naznačovala drahé vzdělání. „Děkuji, Larry. Jsem velice rád, že mohu být mezi vámi.“

Z otce Vincenta na druhého muže, který si sedl do křesla vedle mě, jsem se podíval v okamžiku, když Larry říkal: „A nyní prosím přivítejte doktora Paola Ortegu z Brazílské univerzity v Rio de Janeiro, světoznámého vědce a skeptika.“

Larry ještě pokračoval, ale já ho už neslyšel. Jen jsem zíral na muže vedle sebe a docházelo mi, kdo to je. Byl průměrně vysoký, vcelku urostlý, měl široká ramena i hrudník. Měl tmavou pokožku, pečlivě učesané černé vlasy a na sobě elegantní, vkusný šedostříbřitý oblek.

Byl to vévoda Rudého dvora, věkovitý a smrtící upír. Usmíval se na mě, stačilo natáhnout ruku, abych se ho dotkl. Srdce mi v tu chvíli přečerpalo tolik krve, kolik běžně zvládá za celý rok, a pod kůží se mi rozeběhly armády mravenců.

Emoce obsahují energii. Jsou hnací silou většiny mých kouzel. Sevřel mě strach a odpor potlačovacího kouzla se zdvojnásobil. Zablesklo se

a z nejbližší kamery se vyvalil oblak dýmu. Kameraman uskočil a strhl si sluchátka s kletbou, která by se z denního vysílání musela vypípnout. Z kamery už stoupal souvislý sloup dýmu, studiem se šířil zápach spálené gumy a v odposleších hvízdala zpětná vazba.

„No vida,“ řekl Ortega šeptem. „Rád vás zase vidím, pane Dresdene.“

Ztěžka jsem polkl a začal šátrat v kapse, kde jsem měl pár čarodějných drobností pro sebeobranu. Ortega mě vzal za ruku. Nezdálo se, že by musel vynaložit nějakou námahu, ale sevřel mi zápěstí tak silně, že mi bolest vystřelovala do lokte a do ramene. Rozhlédl jsem se, ale pozornost všech se upírala k dýmající kameře.

„Uklidněte se,“ řekl Ortega se silným, zřejmě latinskoamerickým přízvukem. „Nechci vás zabít v přímém přenosu, čaroději. Jsem tu, abych si s vámi promluvil.“

„Pusťte mě,“ hlesl jsem roztřeseně. Zatracená tréma.

Povolil sevření a já jsem si přitáhl ruku k tělu. Technici odvezli kameru dozadu a týpek se sluchátky, který vypadal jako režisér, dal rukou pokyn, že se má jet dál. Larry mu pokývl a otočil se k Ortegovi.

„Omlouvám se za tu nepříjemnost. Tuhle část vystřihneme.“

„Nic se neděje,“ ujistil ho Ortega.

„Vítejte v naší show, doktore Ortego,“ pokračoval Larry po kratičké odmlce. „Máte pověst jed-

noho z nejlepších analytiků nadpřirozených jevů na světě. Prokázal jste, že široké spektrum takzvaných nadpřirozených jevů jsou ve skutečnosti šikovné podvody. Můžete nám o tom něco povědět?”

„Jistě. Zkoumám tyto úkazy a události už několik let a dosud jsem nenarazil na nic, co by se nedalo přijatelně vysvětlit. Například údajné tajemné kruhy v obilí nebyly ve skutečnosti ničím jiným než oblíbenou kratochvílí několika britských farmářů. Další tajemné úkazy jsou zajisté neobvyklé, ale rozhodně ne nadpřirozené. Dokonce i zde v Chicagu se v jednom parku stovky lidí staly svědky, jak z nebe padaly ropuchy. A nakonec se ukázalo, že je odkudsi přinesla vrtošivá větrná smršť.“

Larry vážně přikývl. „Takže vy na tyto jevy nevěříte.“

Ortega se na Larryho shovívavě usmál. „Jak rád bych se nechal přesvědčit, že takové věci existují, Larry. Ve světě je tak málo magického. Ale obávám se, že přestože zřejmě každý z nás by rád alespoň trochu věřil v bájně bytosti a tajemné síly, je podstatou celého problému obyčejná a primitivní pověřivost.“

„Takže podle vašeho názoru jsou ti, kteří se zabývají nadpřirozenem...“

„Podvodníci,“ řekl Ortega s naprostou sebejistotou. „Tím se samozřejmě nechci nijak dotknout vašich hostů. Pokud budeme předpokládat, že všechna ta takzvaná média nejsou obětí sebeklamu, musíme nezbytně dojít k závěru, že jsou to

jen šikovní herci, kteří si osvojili základy lidské psychologie a umějí je využívat. Důvěřivce pak snadno přesvědčí, že se dokáží spojit s mrtvými, nebo jsou dokonce sami nadpřirozenými bytostmi. Myslím, že s trochou úsilí a za příhodných podmínek bych i já dokázal všechny přítomné přesvědčit, že jsem upír.“

Lidé se znovu rozesmáli. Zamračil jsem se na Ortegu a můj vztek zvyšoval odpor potlačovacího kouzla. Vzduch kolem mě se začal zahřívat.

Další kameraman vyjekl a strhl si kvílející sluchátka. Jeho kamera se začala zvolna otáčet na stativu a omotávala kolem kovové konstrukce kabely, které z ní visely.

Zhasla světla upozorňující, že vysílání probíhá. Larry doběhl na okraj pódia a začal řvát na nešťastného kameramana. Ze strany přišel omluvně se tvářící režisér a Larry se obrátil na něho. Režisér snášel jeho spílání s boží trpělivostí a pak zběžně prohlédl kameru. Něco zamumlal do mikrofonu na sluchátkách a spolu s otřeseným kameramanem táhli poškozenou kameru pryč.

Larry netrpělivě zkřížil paže na prsou a obrátil se ke svým hostům. „Omlouvám se. Za pár minut přivezou náhradní kameru. Hned to bude.“

„Nic se neděje, Larry,“ ujistil ho Ortega. „Můžeme si chvíli prostě jen tak povídat.“

Larry se na mě zadíval. „Je vám dobře, pane Dresdene? Jste nějaký bledý. Nechcete trochu vody? Nebo něco jiného?“